

Už sám název a obal CD **Tomáše Kluse** *Cesta do záhu(d)by* charakterizuje celé album a cíl tohoto počinu. Tomáš je typ, který se v určité společnosti označuje jako "diskant", nebo "šampón", a tomu také odpovídají obrázky na bookletu. Pro pamětníky, kteří se ve slangu dnešní mládeže neorientují, mám jiné přirovnání: Sagvan Tofi před třiceti lety a po použití kyslíčnicku. Na polovině z obrázků v bookletu sedí na bicyklu v oblečení do baru. Jestli Tomáš umíš jezdit tak, jako zpívat, měl bys mít helmu. To je první rada, které se interpretovi dostane. Nejen obrázky a lesklý papír bookletu, ale i název desku charakterizují - teď překvapivě nemyslím ani samotnou podstatu Cesty do záhu(d)by, ale ten princip laciné slovní hříčky v názvu. Podobně obsahově laciné, byť povrchně drahé, jsou totiž i všechny ostatní náležitosti alba.

Ale pěkně popořadě. Už kolega Honza Řepka se podívil na stránkách tohoto serveru, kdeže se mladý talent vzal a záhadu odhalil - výsledek talentové soutěže. Bohužel, talentové soutěže komerčního typu. A tak se mladého umělce okamžitě zmocnili představitelé šoubyznysu a nadiktovali mu, jak má vypadat, co má zpívat, pomohli mu to natočit a vydali mu to. Dlužno poznamenat, že mu to také vydatně propagují, to je pravda. Ale je také pravdou, že on sám jim to svými povrchními texty a melodiemi i samotným přístupem k věci vydatně usnadnil. Prostě žádná osobnost, ale tvárná plastelína - tak to mají producenti rádi.

Asi nejvíc vás zaujme neuvěřitelné množství slovních hříček v textech, jednoúčelových rýmů "a by to dobře znělo

", zvukomalebných spojení, která jen ztuhla dávají smysl a podobně. Sám titul alba je příkladem, dále jmenujme z názvů například

Jsousedky

,
Strojevůdce

,
Š.a.M.a.N.

(proč jsou, proboha, ty tečky za "a"?),

Křjetina

nebo

Mimorealita

. Bohužel tyto názvy svým rozvinutím v textech nesplní ani ta nejjednodušší očekávání a vyšumí. Snad jen v písni

Do nebe

je autor vtipný, a v písni

Dopis

alespoň učebnicově klišovitý obsahem i provedením, dál už je to jen zoufalé. Témata nejdou hlouběji, než k běžnému povrchnímu vnějškovému vztahu dvou pohlaví (ani ne dvou duší) a občas ulétají do vztahu vazalské oddanosti. Při pokusech tématicky vybočit vznikne trapnost - Šaman (nebaví mě to vypisovat s tečkama, sorry). Pokusy navodit atmosféru této písně hýkáním a bubnováním vypadají důvěryhodně asi, jako když se za našich mladých časů Děda Mráz vydával za Ježíška. Podobně groteskně vypadá Válečná s dramatickým Tomášovým recitováním.

Autorem všech písní (hudby i textů) je Tomáš sám: evidentně ho baví psát, zřejmě mu to jde zlehka, ale asi ho nebaví to po sobě číst a zejména vyhazovat. Na desce je to klasicky znát - se zvyšujícím se číslem tracku stále více a více padá řemen - zejména z hlediska nápadů, až k zoufalému ždímání témat. Tomáš se více soustředil na formu než na obsah. Ostatně, i texty jsou zapsány v bookletu prozaickou formou s tečkou za každým veršem. Efekt bez obsahu.

V melodiích nános středněproudých aranží naprosto smysl jakýkoli nápad, i když se na desce podílela některá známá countryová studiová jména (P. Vavřík, A. Civopulos). Dost mi toho ale vysvětlilo jiné známé jméno - Martin Hrdinka, podílející se na hudebním mixu. Tomáš Klus z hlediska zpěvu osciluje mezi dramatickým vyšším pubertálním hlasem a pokusem o drsný chraplák, při kterém ale slizne a ještě špatně vyslovuje "a" a "e".

Suma sumárum, jedná se o umělý pokus vytvořit folkovou hvězdu, bez předchozí zkušenosti a zázemí, o jakousi folkovou hydroponii, navíc květinka evidentně tíhne spíše do discobarů. Ani ta největší mašinérie gramofirem ovšem nevytvoří úrodnou půdu - ta vzniká jen a jen léty - jakýmkoliv urychlováním a jakoukoli chemií nevznikne úrodné folkové podhoubí, nebo abych se dopustil podobné hříčky jako Tomáš, nevznikne úrodný humus, ale jen humus. Spolehlivá cesta do záhuby. Bez "d".

V hodnocení na <http://desky.ifolk.cz/> jsem dal * (1)